

A lefűrészelt tüdőcsúcsok

(Sörluk Nipp Nock detektív emlékirataiból)

I. fejezet

Gyilkosság! Gyilkosság!

Papírjaimat rendezgettem éppen a szoba háttérében, mikor egyszerre kinyílt az ajtó, s megfordulva, nesztelen léptekkel láttam közeledni barátomat, Sörluk Nipp Nockot, a magándetektívet. Mereven rám szegzett szemekkel két és fél percig csöndesen szemlélte a háta mögött elhelyezett spanyolfalat, azután halkán, zápfogán keresztül fölnevetett.

– Well! És még egyszer well! – mondotta és leült. Nekem a hideg borzadály futott végig hátamon, de legyőzve magam, azzal a régi barátsággal szólítottam meg, mely, mint olyan.

– Honnan jössz? – kérdeztem, de rögtön tudtam, hogy nem mondok igazat. Sörluk hirtelen, oldalt rám nézett, aztán közönyösnek látszó hangon egy összehajtogatott újságlapot vett ki a zsebéből. Figyeltem. A rendkívüli ember egyik fogára apró gumigolyót kötött, azután megnyalta az újságpapír szélét.

– Semmi eredmény – mormogta. – Semmi eredmény.

Megszagolta a betűket, és szomorúan mosolygott.

Kezdttem kíváncsi lenni.

– Mi az? – kérdeztem.

Ő válasz nélkül és némán rám nézett, azután egyhangú ridegséggel kezdett beszélni:

– A cipőd jobb sarka éppen olyan fekete, mint a bal kezed kis körme. Nem voltál te ma a Gőzgép-utca 79. számú házában egy államvasúti hivatalnokkal?

Majdnem leszédültem a meglepetéstől.

– Nem – mondottam bámulva –, honnan tudod?

Fáradt mosollyal legyintett.

– Ó, kérlek, igazán végtelenül egyszerű. Semmi az egész. Egy kis megfigyelés: semmi különös dolog.

– De mégis... ez hihetetlen! – törtem ki. – Honnan tudod, hogy épp a 79. számú ház alatt nem voltam?

– Magad is csodálkozni fogsz, oly egyszerű. Látod, mikor idejöttem, a lépcsőn találkoztam egy öreg asszonnal, akinek egyik pupillája kerek volt. Az öreg asszony férje gázgyári munkás, és lent az utcán kőburkolat van. Tegnap tizenhetedike volt, és csütörtök. Már pedig csütörtökön szoktak lenni a lóversenyek... Az összefüggést, azt hiszem, most már nem nehéz megtalálni...

– Nem – rebegetem bizonytalanul.

– No, akkor nem is folytatom.

És keresztbe font lábakkal, dobolva nézte a mennyezetet. Bámulni kellett őt.

– És mi van az újságban? – kezdtem újra a társalgást.

– Olvasd – mondotta, és felém tolta a lapot. – Well, érdekes eset. Well, well.

Az ötödik lapon, a „Vegyes” rovatban, a következő hírt pillantottam meg:

– **Különös gyilkosság a Rombach streeten.** Különös gyilkosság dolgában nyomoz a rendőrség a legnagyobb titokban. A Rombach street 90. sz. házának pincehelyiségében két és fél holttestet találtak, melyek közül az egyik még élt. A másik holttest hiányzó felét ugyanaznap ismeretlen tettesek kenyérbe sűtve, majonézzel kibélelt dobozban feladták a pomázi express postakocsijára, Goldberger L. L. Lipót címére. A pincében talált holttesten semmiféle erőszak nyoma nem látható: sehol sebesülés, fojtogató jele; az egész test szabályos, a tüdőik hibátlanok, érverés rendes, szemek jók, tauglich ohne Gebrech. Negyven-negyvenöt éves férfi benyomását kelti, beszél angolul, németül. Fejéhez közel a padlón egy üres poharat találtak, melynek színén parafadugó úszott, két keresztbe fektetett gombostűvel. A gyilkosság előtt a tettesek leborotválták áldozatuk talpát, és két kérdőjelet festettek rá akvarellfestékekkel. A pincefalán három szöveget is találtak, ezek egyike selyemzsinórral volt átcsavarva, a zsinór végét viasszal az áldozat orrlükába tapasztva találták. A házmester azt mondja, hogy semmit se hallott, de úgy rémlett neki, mintha éjjel egy órakor a pincében valaki hegedűn a Chopin: „Träumerische Stunden” című nocturnóját játszotta volna, körül-belül abban az időben, mikor a gyilkosság történt. Emellett a harmadik emeleten valaki délután három órakor kétszer az orrát fújta, de a rendőrség nem hiszi, hogy ez összefüggésben lenne a gyilkossággal. A titokzatos

ügyben nagy apparátussal dolgozik a rendőrség, és semmiféle felvilágosítást nem hajlandó adni.

– Nos? – kérdeztem izgatottan Sörluk barátomat.

– Nos – mondotta, és nyugodtan dugta zsebembe kezeit –, nos, a rendőrség ostoba. Én csak egyetlen tényt tartok az egész ügyben feljegyzésre méltónak.

– És ez?

– És ez – mondotta Sörluk, és közel hajolt fülemhez –, ez az, hogy a „Träumerische Stunden”-t nem is Chopin írta.

Hirtelen felállt, és zsebéből egy százméteres kötelet, egy teljes tenorista-álöltönyt, két fogpiszkálót, 4-5 ismétlő browningot, egy ismétlő bulldogot, egy ismétlő foxterriert, egy ismétlő tolvajlámpást és egy ismétlő elemi iskolai tanulót rakott ki, megnézte őket, azután ismét visszatette.

– Well. És most gyerünk a pincébe. – Végigmentünk egy szűk és keskeny folyosón, melynek regényünk e helyén abszolút semmi értelme nem volt. A falakról kísérteties zöld fényben csepegett a nyirok és hideg, nyirkos gertyák sercegetek lefelé. Sörluk Nicht Noch barátom mereven haladt oldalamnál, közönyösen fütyörészett, egyik kezével a mennyezet, másikkal a padló vonalát tapogatva, amint elhaladtunk. Egyszerre megállt, visszarántott engem, és szinte a megtévesztésig hűen utánozta a nílusi krokodil sajtóságos, csicsergő hangját. Egyidejűleg háromszor hallatta a „well” szócskát.

– Ez Bleyweisz, a gonosztevők királya – suttozta nekem, és mereven egy pontra szegezte szemeit, melyeknek üregéből e percben két éles távcső jött ki. – Ez Bleyweisz, akit sikerült félrevezetnem. Majdnem felismert, de szerencsére eszembe jutott ez az ötlet, s túljártam az agyafúrt fickó eszén. Sikerült vele elhitetnem, hogy csak egy krokodil vagyok.

Bámulva és csodálattal néztem e rendkívüli emberre.

– Figyelj! – szólt. – Meg fogok nyomni egy gombot, és csakhamar az utcán leszünk.

Visszafojtott lélegzettel várahoztam. Sörluk Nicht Noch nyugodtan, háromszor megnyomta egyik nadrággombját, melyet különködő szokásból mindig a mellénybe szokott bekapcsolni. Egyidejűleg erősen megragadta karomat, és futva ragadott magával mintegy 15 lépcsőn keresztül. Még egy szűk folyosón, azután még egy lépcsőn mentünk fel, feljöttünk a pincerácshoz, dörmöböltünk a viceházmesternek, hogy nyisson ki: és íme! két perc múlva csakugyan kint voltunk a Retek square-on, ahova a bérház kapuja nyílt.

Sörluk nyugodtan visszakapcsolta a gombot, s mintha semmi sem történt volna, hidegen fordította felém arcát.

– Egyelőre túl vagyunk minden veszélyen – szólta. – Ha a legközelebbi utcáson sajtuszagot érzünk: – akkor nyugodt vagyok: Bleyweisszel, a gazficóval egyelőre leszámoltunk.

S most elmegyünk a rendőrségre, a Dohány streeti gyilkosság ügyében.

II. fejezet

A rendőrségi épület előszobájában izgatott szaladgálás töltötte be a legkisebb zugokat is. Sörlukkal egy csapóajtón keresztül érkeztünk, és azonnal a rendőrfőnök szobájába léptünk.

– Nem adhatunk semmi felvilágosítást – mondotta hűvösen a rendőrfőnök.

Sörluk egy röpké pillantást vetett rám, melyből azt olvastam ki, hogy a rendőrfőnök régi ellensége neki, mert 1903-ban egy nyomozás alkalmából, melyben a rendőrfőnöknek nagy, de eredménytelen szerepe volt, ő, Sörluk két perc alatt oly megoldást teremtett, hogy a rablógyilkos a kérdéses bűntényen kívül még 21 vérfertőzést, fojtogatást, házasságszédelgést és egy terc kasszát vallott be.

– De mégis – firtatta tovább Sörluk a rendőrfőnököt –, hogyan kezdtek hozzá a nyomozáshoz?

– Nos – mondotta most már mérgesen a rendőrfőnök –, hiába gúnyolódik, mert ezúttal igazán széles és biztos rendszerű a nyomozásunk. Először is két detektívet küldöttünk a tett színhelyére, hogy abban az esetben, ha a gyilkos, esetleg a kíváncsiságtól hajtva, visszatérne a holttestekhez – azonnal letartóztassák. Azután apróhirdetéseket tettünk közzé, melyben felszólítjuk a gyilkost, hogy este 6 órakor piros szegfűvel jelenjék meg az Erzsébet tér sarkán, és cselből azt írtuk, hogy egy barna, milliomos hölgy várja ott, aki szereti őt. Azután telefonáltunk a katonai sorozóbizottsághoz, hogy a beérkező újoncokat vegyék külön vizsgálat alá, mert bizonyos, hogy a gyilkost most már két napja furdalja a lelkiismeret, amit a katonai orvos könnyen felismer a fúrás mélységéről, s így, ha a gyilkos az újoncok közt van, azonnal letartóztatható. Végre az összes lapokban közzétettük, hogy a nyomozást ÉN vezetem, mire a gyilkos annyira elbizakodik és megőrül, hogy a „Csuhaj, csuhaj, szabad a madárka” című népdalt énekelve, féllábon végigtáncol az Andrassy úton, amivel elárulja magát. Azt hisszük, ennyi egyelőre elég lesz: – ha ezekre sem jelentkezik a gyilkos, akkor úgyis oly elvetemült gonosztevővel van dolgunk, akit a jóistenke majd megbüntet, miáltal a tárgyalás ránk nézve végleg befejezettnek tekinthető.

E szavak után a rendőrfőnök sírva kezét csókolt önmagának, és szeretettel végigsimítva szépen kifejlett tábeszét, visszadugta hátgerincébe.

– Jól van – mondotta Sörluk, mialatt a rendőrfőnököt kerekesszékre vitték –, küldjenek egy szakasz lovasrendőrt délután négyre a Rombach streeti ház elé.

III. fejezet

Sörluk Nack Neck, a félelmes detektív, ezután jéghideg nyugalommal még kétszer ismételte a „well” szócskát, mely magyarul annyit tesz: »Minden füzet ára harminc fillér, tessék mutatványszámot kérni.«

– S most meg fog kezdődni a rémes hajsza – így szólt, keresztbe font karokkal s hidegen szívta tovább a „Jenki Doodle” indulót, melyre csak az imént gyűjtött rá. Nekem csontjaimban megdermedt a vese.

– Menj nyugodtan előre addig a házig – szólt most hozzám –, és várj meg, kissé át fogok öltözködni. A kapuban felfelé vezető lépcsőket fogsz találni: ezekre felváltva rakd előre jobb és bal lábadat, és mitől se tarts. Ha az emelet bal sarkán nem áll két elemi iskolai tanuló, hátul összenőve, well, well, akkor menj be az előszobába, ha ellenkezik, lödd le, mondd, hogy én mondtam. Azután észrevétlenül csússz be a szekrény alá, állj fel, és gondoldj a vízipapra, míg megérkezem.

Sörluk erre hirtelen megnyomott egy gombot, és egy első osztályú bőr-süllyesztőn keresztül eltűnt szemeim elől. Vegyes érzelmekkel indultam a kérdéses ház elé, mikor a sarkon túl hirtelen egy pólyába burkolt csecsemőt pillantottam meg, amint a kerítésen észrevétlenül átsurranni igyekezett.

Megfordultam, és az utca másik felén siető léptekkel láttam közeledni Sörluk húsz év óta halottnak vélt öreganyját. Beszédbe eredtem vele a régi időkről, mikor egyszerre csak látom, hogy az előbbi csecsemő súlyos léptekkel jár fel és alá az utca másik felén, és folyton felénk pislog. Viselkedése különben is gyanús volt, mert mindig közelebb jött, s még azt is feltűnőnek találtam, hogy két revolver volt mindegyik kezében, melyekkel folyton lövöldözött ránk. Mikor már a tizenötödik golyó jött éppen a hasamba, figyelmeztettem az öregasszonyt.

– Csak maradj – súgta felém hajolva Sörluk (mert ő volt az öregasszony, mint később megtudtam). – Ez Bleyweisz, a vén róka! De engem nem vezet félre furfangos áruháival, well. Várj itt egy percig, figyeld az embert, közben azonban tégy úgy, mintha elmennél. Visszajövök, és végre karmaim között lesz a gazfickó! – A nagy detektív erre öregasszonyos léptekkel és kalarábét árulva a szembejövőknél, eltűnt a kanálisban.

Alig tűnt el Sörluk a kanálisban, amikor az egyik utca felől máris nyugodt és ravasz léptekkel egy szarvasmarhát vettünk észre. Azonnal felismertem: Sörluk volt. Felkiáltottam!

Bleyweisz egyenesen szembefordult velem, és már messziről kiabált:

– Sörluk, maga vén csaló, azt hiszi, engem félre lehet vezetni az ilyen fakszikkal? Mi lesz a számlával?

Izgatottan figyeltem, hogyan veti rá magát barátom a furfangos gonosztevőre, aki végre karmai közé került. Legnagyobb meglepetésemre azonban Sörluk egyszerre megfordult, és lábait egy váratlan mozdulattal ravaszul két nyaka közé szedve, hideg nyugalommal nyargalni kezdett, ellenkező irányban, kitűnően mímelve egy olyan ember modorát, aki nagyon fél a szabójától, és inkább elszalad, és úgy rohan, mint a veszett fene.

Pillanat alatt átértettem szándékát. Tudván, hogy Bleyweisz, a népligeti prérik furfangos vocabularyja, esetleg könnyen elmenekülhetne még, nem veti rá magát rögtön, hanem megkerülve a várost, hátulról támadja meg, mikor nem is sejtje. Megdermedt bennem a vese velővel.

Ami ezután történt, azt Sörluktól tudtam meg később.

Sörluk körülbelül egy félóráig szaladt még, amikor egy előre elhelyezett almacsutkában szándékosan orra bukott. Ám e pillanatban sülyesztő nyílt meg alatta, és ő a mélységbe zuhant.

Azonnal tisztában volt a helyzettel, Bleyweisz cinkosainak hálójába került.

Ketten megragadták, és karjait többször nyaka köré csavarva, több csomóba kötötték a hátán. Füleit összevarrták feje fölött, sarkára sodronyt erősítettek, és szájába két vánkost, egy dunyhát, egy lepedőt, egy csíkos cihát és két hálóinget tömtek, a hozzávaló gombokkal együtt. Ezután fejfelé belelógatták egy lavór vízbe, melynek fenekén szimbolikus költemények áztak.

– Így fogj ki rajtunk máskor! – mordult mellette egy gúnyosan kacagó hang. – Végre végeztünk veled és átkozott furfangoddal. Mi most elmegyünk, de ez a víz óraművel alulról spiritusz által forraltatik, s hús és fél perc múlva két tizenkét lóerejű motor beleidbe sajtolja a modern költeményeket. Emellett egy másik gép véredényeidbe oltatlan meszet fecskendez, ettől vérelmeszesedést kapsz, mely lassan, de biztosan öl.

Ezek után a cinkosok vad hahotával távoztak.

Sörluk egyedül maradt, és most már biztosíthatjuk olvasóinkat, igazán nem volt menekvés, úgy éljünk. Sörluk hidegen nyúlt zsebeibe, és megnyugvással tapasztalta, hogy bőrtokba rejtett lélekjelenlétét nem veszítette el. Fagyos egykedvűséggel várta a halált, remélve, hogy tőle újabb részleteket tud meg. Most vége. Így telt el egy perc. Két perc. Öt és fél perc. Hét és háromnegyed perc... Nyolc... perc... Ki... ki... kilenc perc... Tizenegy és

fél... pe... pe... pp... Ti... ti... zenegy... (na most! Aufpassen, tisztelt olvasó!) ...Tizenöt perc!!!!... – ? – ?

--- (Tessék húszig számolni, és aztán nyugodtan elájulni az izgalomtól, mert ennek a fejezetnek ez a vége.)

IV. fejezet

Véres csontváz a gázcsőben

Mialatt ezek történtek, én Bleyweisszel eljutottam a Rombach streeti ház elé, ahol nagy csődület várta már a második emeletről jövő híreket.

Felmentünk a 12. számú ajtóhoz. Nagynevű mesterem, Sörluk módszerét utánozva, megszagoltam az ajtót, és górcsővel megvizsgáltam egy szobalányt, aki az ajtó előtt állt, azután a szobalányt is megszagoltam. Semmi gyanúsat sem találtam. Csengettünk.

Egy magas, kissé sápadt fiatalember nyitotta ki az ajtót.

– Ez a tizenkettes szám? – kérdeztem.

– Igen.

– Sörluk megbízásából a rendőrségtől jöttünk. A Rombach streeti gyilkosságról van szó.

– Mivel szolgálhatok?

– A holttestet szeretnők látni.

– Legyen szerencsém – mondotta a fiatalember udvariasan meghajolva –, én vagyok az.

Kissé bután néztem rá, azután Bleyweiszre. Azon törtem a fejem, mit tenne ilyen esetben Sörluk. De semmi sem jutott eszembe, tehát követtem a fiatal holttestet, aki előre engedve, bevezetett a szobába.

– A gyilkosság már két napja történt – magyarázta szeretetre méltóan –, tegnap boncoltak, de semmit sem lehetett megállapítani. Ma reggel kénytelen voltam összepakolni és föloszlásnak indulni.

És feltűrve kabátujját, mutatta a könyökén, hogy már zöldül a hús.

A tüdőm még bírja, hehehe – nevetett kedélyesen, és egyik hüvelykujját, mely már foszlani kezdett, leszakítva a papírkosárba rázta –, a tüdőm még bírja, de a zsigereim csupa víz már. Aztán a gégémet is kezdik csiklandozni a baktériumok, nyikk! – és nevetve vakaródzott.

Éreztem, hogy valami nincs rendben, de nem jutott eszembe, mit csinálna ilyen esetben Sörluk. Bleyweisz élesen nézte a jelenetet, aztán nyájasan így szólt:

– Talán mennénk egy kicsit a friss levegőre.

– Kérem, kérem, legalább kiszellőzők – ugrott fel a fiatal holttest.

A szűk és sötét utca végében egy magános gázlámpa égett.

Bleyweisz hirtelen oldalt rántott engem és izgatottan súgta a fülembe:

– Nekem az egész dolog gyanús. Ez az úr nem lehet a holttest.

Ránéztem, de nem értettem.

– Nos – folytatta hevesen –, érdekes megfigyelést tettem. Ez az ember jár és beszél. Már most figyeljen, kérem, a következtetésem észmenetére: egy holttest nem járhat és beszélhet!

– Peeersze! – kiáltottam fejemre ütve, melyben egyszerre világosság gyúlt. – Mindjárt éreztem én ezt!

Az ál-holttest felé fordultam, mely kissé távolabb tőlünk, a gázlámpa alatt állt, és pénzt olvasott.

Felé ugortam, mire el akart rohanni. Akkor eléggé érdekes dolog történt. A gázlámpa megrázkódott, lehajolt, és megragadta a szélhámos nyakcsigolyáját.

A gázlámpa Sörluk volt...

Erre hosszú vitakozás indult meg Sörluk és a fiatal álholttest között, melyből csak a hírneves detektív metsző „well” kiáltásait vehettük ki tisztán. A fiatal holttest dühösen vonogatta vállait, melyeket Sörluk vasmarokkal szorított össze. Végre előkerült a rendőr is, akinek Sörluk átadta a fiatal holttestet.

– Vigye ezt az embert a vegytani intézetbe – szólt a nagy detektív –, és mondja meg ott, hogy tegyék salétromsavas hipermangánba. Ha csapadék képződik, vizsgálják meg lakmuszpapírral, ha a lakmusz elkékül, akkor ez az ember veszélyes gonosztevő, aki betörés és házasságszédelgés miatt már többször büntetve volt.

A rendőr nyakon csípte a fiatalembert, aki dühösen rugdalózva ordított, hogy őt összetévesztik valakivel, hogy ő meg van halva, és hogy legalább ne csiklandozzák, mert attól neki nevetnie kell. Sörluk nyugodtan lépett hozzánk, és kezét fogott velünk.

– Nos – kérdeztem izgatottan –, hogy menekültél ki a biztos halálveszedelemből, melyben életed keresztben kettérepedt hajszálon függött?

– Miféle halálveszedelem? – kérdezte ő bámulva.

– Well, amiről a múlt folytatásban volt szó... Látom már – tettem hozzá szemrehányóan – megint nem vetted meg a múlt folytatást... Majd megint haragudni fog a kiadó...

Ebben a percben hátunk mögött hangos és zavart kiabálás támadt. Az előbbi rendőr még mindig ott állt a sarkon, és ijedten nézte a kezei közt hadonászó embert, aki egyszerre csak porladozni kezdett, szétesett. Húsa barna homokszemek alakjában lepörgött róla, és úgy maradt, csontváznak. Csontkarjaival dühösen kaszálta a levegőt még egy-két másodpercig, aztán

az is összement, eltűnt és a rendőr kezében csak egy régi mellény maradt. Ezt mérgesen vágta a földhöz, és Sörlukra támadt.

– Csapja be az úr az öregapját! – kiabált a rendőr. – Hiszen ez az ember egészen becsületesen meg volt halva. Mit akar vele?

Néhányan csoportosulni kezdtek már körülöttünk, és kíváncsian várták a fejleményeket. Sokan nevetni kezdtek. – Ujjé, Sörluk! – hallatszott egyszerre a fejük fölött – és feltekintve, egy karcsú monoplánt pillantottunk meg. A monoplán vigyorogva lebegett fölöttünk, és hirtelen nekiiramodott.

– Utána! – ordította Sörluk hűvös mosollyal. – Utána! Ez Bleyweisz, a nyomorult cinkos!

A sarkon túl monopli-állomás volt: Sörluk odarohant. Az egyik monopli üres volt: sofőrje békésen aludt a bakon. Sörluk felrázta, és dupla pénzt ígértünk neki, ha utoléri Bleyweisz. A monopli döcögve indult meg, és jó tíz percig eltartott, míg Egyiptomba értünk. Végre a Cheops-piramis fölött megpillantottuk Bleyweisz gépét.

– Jobbra, a Szaharába! – ordította Sörluk a sofőrnek.

Öt perc múlva a Kancsincsinga tetejében megbotlott Bleyweisz gépe, és csak sántikálva tudta folytatni útját. A távolság egyre kisebbedett: a Csendes-óceán fölött már alig volt Bleyweisz százméternyire. Keresztülvágattunk Kínán, és ekkor szerencsés fordulat könnyítette meg a nagy detektív munkáját. Bleyweisz gépe beszorult a Balti-szorosba, és nyertve, prüsszkölve megállt. Bleyweisznek éppen annyi ideje maradt csak, hogy fejest ugorhatott a Fekete-tengerbe: – Sörluk gyorsan kifizette a sofőrt, és a menekülő cinkos után vetette magát. Sietve süllyedtek lefelé.

Egy korallszigetnél egyszerre megfordult Bleyweisz, és szembeugrott a nagy detektívvel.

– No! – mondta –, hát most csevegjünk. Mi van a számlával?

– Nézze, Bleyweisz úr – magyarázta a nagy detektív –, itt csak nem fogunk vitatkozni. Jöjjön, üljünk be valahová egy feketére.

Éppen a fenéken voltak már. Bementek egy kivilágított kagyló-kávéházba, és két csésze fekete mellett lebonyolították ezt a nyavalyás regényt.

– Nézze, Bleyweisz úr – mondta Sörluk –, értse meg a helyzetemet. A reputációmról van szó. Nekem nincs meg az a pénz. Nekem van tíz korona. Én odaadom magának azt a hat koronát, és a feketéjét is kifizetem, ha el engedi fogni magát.

Bleyweisz jegyzőkönyvet vett ki zsebéből, és hosszas számítás után savanyúan nézett a nagy detektívre.

– Hát kicsináljak? De ezzel nincs befejezve az ügy. Magának el kell fogni a Rombach streeti gyilkost.

– Fogja a Kozarek. Maga lesz a Rombach streeti gyilkos. Én leszek a Rombach streeti gyilkos. Senki se lesz a Rombach streeti gyilkos. Ki fogom mutatni, hogy nem is történt gyilkosság. Hiszen úgylis én találtam ki az egészet.

Már éppen el akartak menni karonfogva, mikor Bleyweisz egyszerre megállt és meghökkenve ütött fejére.

– Hopp! és mi lesz a tüdőcsúcsokkal?

– Miféle tüdőcsúcsokkal?

– Hát elfelejtette a saját regényének a címét?

– Mi az?

– „A lefűrészelt tüdőcsúcsok.”

– „Lefűrészelt tüdőcsúcsok”?! Micsoda gondolat! – kiáltott Sörluk, és megbotránkozva csóválta fejét. – Hogy lehet valakinek lefűrészelni a tüdőcsúcsát? Ez is csakilyen őrült ponyvászoknak juthat eszébe, akik ezeket a komisz detektívregényeket írják.

(Humoreszkek I. Együgyű lexikon – Görbe tükör. Akkord, Budapest, 2001.

[Karinthy Frigyes Összegyűjtött Művei 3.] 141–156. old.)